

Detaljerigt skuespil af Lars Mikkelsen og Ian Burns i That Theatre Companys opsætning af Harold Pinters "The Dumb Waiter". Foto: PR

“The Dumb Waiter” er britisk absurdisme, når det er bedst

Lars Mikkelsen og Ian Burns i skønt parløb som de to mystiske mænd i kælderen i Harold Pinters absurdistiske forestilling “The Dumb Waiter”.

Som dramatiker er den engelske forfatter og nobelprismodtager Harold Pinter kendt for sine kryptiske og intense situationer i et nærmest dogmeagtigt miljø. Den engelsksprogede teatergruppe That Theatre Company tager nu fat på hans forestilling “The Dumb Waiter”, der rummer både absurdisme a la Samuel Beckett og “whodunit” a la Agatha Christie.

Vi møder to velklædte mænd i et skrabet indrettet rum med to senge. Den ene, Ben, spillet af Lars Mikkelsen, er umiddelbart hård og tvær i udtrykket, mens han forsøger at læse avisen under sin sengelampes sparsomme belysning. Den anden, Gus, spillet af Ian Burns, er mere blid og usikker i udtrykket, og han døjer med at holde snørerne bundet på sine sko.

Herfra følger en langsom dialog, der med utallige, tilsyneladende betydningsløse knopskud dog bevæger sig stille og roligt frem imod et klimaks. Spændingskurven tager et hop opad, da den ene nonchalant tager sin pistol frem fra under hovedpuden. Og det viser sig efterhånden, at der er en person, der skal likvideres, og at disse to har stået for den slags opgaver før. Men hvem skal skaffes

af vejen? Hvad skal man med tændstikker, når der ikke er mere gas i komfuret? Og hvad er det med den køkkenelevator, der farer op og ned fra overetagen?

Meningsløsheden bider sig fast i væggene i Krudttønden, efterhånden som spørgsmålene hober sig op, og svarene synes at sygne hen i tavsheden imellem dem. Og de to makkeres dynamik når ud i alle afkroge, så vi ser lagene under den tvære Ben og den forvirrede Gus blotte sig.

Der er omtrent 30 grader i Krudttøndens teatersal på denne premiereaften, og derfor er det knapt udholdeligt at sidde igennem de godt og vel 60 minutter, som forestillingen varer. Og den tiltænkte langsommelighed, der præger forestillingen, får tiden til at gå i stå, mens sveden pibler af panden.

Ikke desto mindre er forestillingen ikke et minut for lang, for både Mikkelsen og Burns fører os med detaljerigt skuespil og spændingsmættet stramhed igennem teksten, som de i øvrigt begge – i hvert fald for et kartoffeldansk øre som denne anmelders – formulerer smukt og fængende med gode, britiske dialekter. Dygtigt spillet.

Man skal altså være til den absurde genre, hvis man skal have noget ekstraordinært ud af "The Dumb Waiter". Jeg er personligt til falds for genren. Og ikke mindst er den sceniske fortolkning af instruktør Barry McKennalige i øjet på det dystre og skæbnesvangre tomrum, som denne anmelder forbinder med Harold Pinter-absurdisme. Men jeg forstår også dem, der synes, at det er "noget underligt noget". For det er det jo.

"The Dumb Waiter" er ikke hyggeteater, men benhård meningsløshed serveret med britisk fabuleringen om te og kage og med skarpladte håndvåben og et sært mysterium. Absolut anbefalelsesværdigt, hvis man kan holde ubehaget ud.

Forestillingen spiller i Krudttønden i København til den 21. oktober 2023.

Dramatiker: Harold Pinter | **Iscenesættelse:** Barry McKenna | **Medvirkende:** Lars Mikkelsen og Ian Burns | **Lysdesign:** Julian Simpson | **Lyddesign:** Mark Jones | **Produceret af:** That Theatre Company